

opusdei.org

Carta del Prelat (novembre 2010)

A la carta pastoral d'aquest mes, el Prelat convida a aprofundir en el dogma de la comunió dels sants, fomentant la unió amb els membres d'Església en el Cel, al Purgatori i a la terra.

04/11/2010

Estimats: que Jesús em guardi les filles i els fills!

Avui recordem als benaurats que gaudeixen de Déu al Cel. *Vaig veure*

*que hi havia una multitud tan gran – explica sant Joan en una de les seves visions a l'Apocalipsi- que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de totes les nacions, tribus, pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell vestits de blanc i amb palmes a les mans, i proclamaven amb veu forta: La salvació ve del nostre Déu, que seu al tron, i de l'Anyell! **[1]** .*

Veiem que, com en un quadre grandíós, la Sagrada Escriptura representa d'aquesta manera a aquella multitud innombrable que ja ha arribat al final feliç del seu caminar terrenal. Formen l'Església triomfant. Al costat de la Mare de Déu i sant Josep, al costat dels sants canonitzats -entre els quals venerem amb particular alegria el nostre Pare-, viuen per sempre en Déu i per a Déu milions i milions de persones corrents, que van lluitar les batalles de la vida espiritual a la terra i -amb

l'ajuda de la gràcia- les van vèncer.
Se me'n va l'ànima, plena de gratitud,
a les dones i als homes de l'Obra que
han servit amb plena fidelitat al
Senyor, i ens assisteixen des del Cel
amb la seva intercessió. No pot
quedar això en un mer record, sinó
que s'ha de traduir en un comptar
amb elles i amb ells, en estreta
unitat, per seguir fent el camí que
tan estupendament han recorregut.

També m'adreço amb immens afecte
a les persones que ens han format o
les que hem tractat a la terra: pares,
germans, parents, amics, col·legues, i
moltíssimes altres que, sense haver-
les conegut, ens han ajudat o hem
ajudat amb la nostra lluita personal,
per la Comunió dels sants, a assolir la
meta preciosa de la contemplació de
la Trinitat. Us suggereixo, com he vist
fer al nostre Pare, que demaneu i us
encomeneu a la intercessió de tots els
vostres avantpassats.

No podem oblidar a aquesta estimada i gran multitud que espera el moment de donar el pas definitiu a la casa del Cel. Són les beneïdes ànimes del Purgatori -Església purgant-, que es preparen per entrar a la glòria. « ***Ja són a un lloc feliç -comentava sant Josepmaria- ja que tenen assegurada la salvació, tot i que encara necessiten purificar-se una mica per anar a Déu*** » [2] .

També se'n recorda l'Església, que demà, 2 de novembre, els dedica una commemoració especial i disposa que cada sacerdot celebri el Sacrifici eucarístic en sufragi pels difunts.

Aquestes setmanes són una ocasió privilegiada per créixer a fons en la Comunió dels sants. Amb les nostres pregàries i mortificacions, amb l'oferiment del nostre treball, i, sobretot, aplicant per les ànimes del Purgatori els fruits de la Santa Missa, estem en condicions d'ajudar-les a reparar les seves faltes i així arribar

al Cel. ¿Com no pensar en la constant devoció amb què el nostre Pare pregava i feia pregar per elles, sempre, però de manera especial quan arribava el mes de novembre? Ens impulsava a ser generosos en l'oferiment de sufragis, la seva màxima aspiració era que, entre tots, aconseguíssim "buidar el Purgatori", per l'abundància de les Misses ofertes i per la generositat dels nostres sacrificis i oracions. Per això, em pregunto i us pregunto: com estimem les ànimes dels difunts i també dels vius? Fins a quin punt gastem les nostres hores i els nostres dies pels altres?

Són reflexions que ens serveixen per ficar-nos amb més profunditat en el misteri de l'Església militant, a la qual ara pertanyem. En formem part no només de manera passiva, com a destinataris de la salvació que Crist ens ofereix, sinó també en sentit actiu, ja que tots som i hem de sentir-

nos Església, cridats a contribuir positivament a l'edificació del Cos místic de Crist a la terra i a la seva consolidació definitiva en el Cel. Amb paraules de sant Josepmaria, podem preguntar-nos: « ***Comparteixo amb Crist el seu afany d'ànimes?*** »

Demano per aquesta Església, de la qual formo part, en la qual he de realitzar una missió específica, que cap altre pot fer per mi? » [3] .

El Concili Vaticà II, amb expressions preses de la Sagrada Escripura, ensenya que l'Església és una «edificació de Déu. El mateix Senyor es va comparar a la pedra que van rebutjar els constructors, però que va ser posada com a pedra angular. Sobre aquest fonament, els Apòstols aixequen l'Església i d'ell l'Església rep fermesa i cohesió» [4] . Sant Pere, en la primera epístola, afirma que sobre Crist, *que és la pedra viva, rebutjada pels homes, però escollida i preciosa als ulls de Déu , també*

vosaltres, com pedres vives, sou edificats per Déu com a temple de l'Esperit perquè formeu una santa comunitat sacerdotal que ofereixi víctimes espirituals agradables a Déu per Jesucrist [5] .

Això va succeir en el Baptisme, on hem estat incorporats en l'Església com a elements vius per a la construcció de la casa de Déu sobre la terra [6] . **« Estar a l'Església és ja molt: però no n'hi ha prou. Hem d'ésser Església, perquè la nostra Mare mai no ha de resultar estranya, exterior, aliena als nostres pensaments més profunds »** [7] . La unió total amb Jesucrist és requisit imprescindible per tenir ara vida en l'Església i aconseguir després la benaurança eterna.

No som elements inerts, sinó pedres vives que han de col·laborar voluntàriament i lliurement en l'aplicació dels mèrits de Crist, en si

mateixos i en els altres. Ens ho adverteix l'Apòstol de les gentes : *Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i uns altres hi construeixen al damunt. Però que cadascú miri bé com construeix! De fonament, ningú no en pot posar cap altre fora del que està posat, que és Jesucrist. Sobre aquest fonament es pot construir amb or, amb plata, amb pedres precioses, o bé amb fusta, amb herba seca o amb palla, i ja es veurà què val l'obra de cadascú: el dia del judici la posarà en evidència, perquè es manifestarà acompanyat de foc, i el foc comprovarà el valor de cada obra* **[8]** .

Edifiquem, doncs, l'Església en la nostra existència sobre l'únic fonament, Crist, amb l'or d'un lliurament generós a Déu, amb l'argent dels nostres sacrificis i mortificacions, amb les pedres precioses de les nostres virtuts,

potser petites, però agradables a Déu , si corresponem a les seves contínues gràcies. Evitem, amb l'ajuda del Senyor, no només els pecats greus, detestem també el pecat venial deliberat i les faltes i imperfeccions: el que no pot ser ofert a Déu és fenc, palla, material menyspreable, del qual cal desprendre's per entrar al Cel. Aquí rau la funció de les obres de penitència en el nostre camí terrenal i la necessitat de purificar-se en el Purgatori després de la mort.

Afegeix sant Pau: ¿No sabeu que sou temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? [9] . Ho recalca la litúrgia durant el mes de novembre, en celebrar l'aniversari de la dedicació de la basílica de sant Joan del Laterà, el dia 9, i de les basíliques de sant Pere i sant Pau, el dia 18. Meditem en el simbolisme d'aquestes festes, traient conseqüències pràctiques per a la

nostra conducta. Perquè, com diu el prefaci de la Missa de la dedicació d'una església, dirigint-se a Déu Pare, «en aquesta casa que ens has permès edificar i en què no pares d'afavorir a aquesta família teva que pelegrina cap a tu, simbolitza el misteri de la teva comunió amb nosaltres i admirablement ho fas. Aquí, en efecte, Tu mateix et construeixes aquest temple que som nosaltres i així fas que la teva Església, Cos de Crist, creixi unida fins que la portis a la seva plenitud en la Jerusalem celestial» [10] .

Aturem-nos en aquesta grandiosa realitat: tots som igualment membres de l'Església, encara que cada un amb la seva funció pròpia. « **Cada element de l'estructura de l'Església és important**, assenyala el Papa Benet XVI, **però tots vacil·larien i s'esfondrarien sense la pedra angular que és Crist. Com a "conciutadans" d'aquesta "casa**

**de Déu", els cristians han d'actuar
junts per tal que l'edifici estigui
ferm, de manera que altres
persones se sentin atretes a entrar
i a descobrir els abundants tresors
de gràcia que hi ha al seu interior »
[11] .**

Meditem, filles i fills meus, en aquest
encàrrec que el Senyor ens ha
confiat, i complim-ho amb sentit de
responsabilitat, com aquells servents
de la paràbola que van negociar amb
els béns que els va confiar el seu
senyor, per tornar-los incrementats
al seu retorn [12] . I es complirà, serà
una joiosa realitat si estem units a
Crist mitjançant els vincles de la fe, la
recepció dels sagraments i la
comunió amb el Romà Pontífex i el
Col·legi episcopal.

Recapacitem sobre un símbol que no
pot passar inadvertit. Em refereixo a
l'altar que, a l'interior de les
esglésies, ocupa un lloc de tanta

rellevància que es dedica al culte mitjançant una cerimònia particular plena de significat. El 1958, en la solemnitat de Tots Sants, sant Josepmaria va consagrar els altars de l'oratori dels sants Apòstols, a Villa Tevere. Com sempre en totes les cerimònies litúrgiques, es tocava la seva pietat, cada rúbrica i cada paraula constituïen una mostra de delicadesa amb el Senyor, per haver volgut deixar-nos el Sant Sacrifici de la Missa, com a demostració del molt que ens ha estimat i ens estima.

Amb aquesta cerimònia, l'Església ens recorda que « **també nosaltres vam ser consagrats, posats "a banda" per al servei de Déu i l'edificació del seu Regne. No obstant això, amb molta freqüència ens trobem immersos en un món que voldria deixar a Déu "a banda". En nom de la llibertat i l'autonomia humana, es passa en silenci sobre el nom de**

Déu, la religió es redueix a una devoció personal i eludeix la fe en els àmbits públics. De vegades - explica Benet XVI -, aquesta mentalitat, tan diametralment oposada a l'essència de l'Evangelí, pot ofuscar fins i tot la nostra pròpia comprensió de l'Església i de la seva missió » [13] .

Esforcem-nos sempre a rebutjar aquesta mentalitat, que de vegades s'insinua en el comportament de molts cristians. Us esmento, en aquest context, el que sant Josepmaria solia comentar quan oficiava la dedicació d'un altar. « ***Vosaltres i jo som com altars: ens han ungit. Ens van ungir amb oli, primer en el Baptisme, i després en la Confirmació. I esperem amb alegria el moment de rebre l'Extremunció (...), quan de nou ens tornaran a ungir. Després som cosa santa i, per tant, el nostre cos ha d'estar consagrat a Déu nostre***

Senyor. Sense ximpleries, hem de tenir cura dels detalls de modèstia, tenir cura del nostre cos, posar-lo al servei de Déu, vestir-lo convenientment. Per això, cal vestir també l'ànima amb els hàbits bons que es diuen virtuts, i que són tan propis del cristià» [14] .

Moltes més conseqüències podríem treure d'aquestes festes, per aplicar-les a la nostra vida espiritual, les deixo a la vostra consideració. Però no vull acabar sense recordar altres festes litúrgiques i aniversaris de la història de l'Obra de les properes setmanes. En primer lloc, la solemnitat de Crist Rei, el dia 21; preparem-nos per renovar la consagració de l'Opus Dei al Sagrat Cor de Jesús. Donem un nou sentit als compromisos que adquirim amb el Senyor en rebre el Baptisme, ratificats en rebre la crida a l'Opus Dei. I de pas us suggereixo: com li

deixes regnar a tot el teu dia? com difons el seu regnat a través del treball i de l'amistat?

Després, el 28 de novembre, aniversari de l'erecció de l'Opus Dei - que aquest any coincideix amb el primer diumenge d'Advent, com el 1982-, agraïm a Déu de tot cor aquest pas tan important. Demanem especialment que, com va afirmar el Servent de Déu Joan Pau II en la Constitució apostòlica Ut sit, l'Obra sigui sempre i en tot moment un instrument eficaç al servei de la missió universal de l'Església.

Fa pocs dies vaig ser a Pamplona i vaig celebrar la Santa Missa al campus de la Universitat de Navarra, agraïnt a Déu -al costat de milers de persones -els cinquanta anys de l'erecció de la Universitat i de la fundació de l'Associació d'Amics. Com bé podeu imaginar, la presència de sant Josepmaria va ser constant,

també perquè vaig renovar el Sant Sacrifici en el mateix lloc en què el nostre sant Fundador va celebrar la Missa a l'octubre de 1967. Les seves paraules de llavors em van servir per embastar l'homilia, recordant a tots que Déu ens crida a santificar-nos en la vida ordinària.

Que la nostra gratitud es manifesti també en la intensitat de la nostra pregària per la persona i intencions del Romà Pontífex, a qui tots els fidels de l'Opus Dei, seglars i sacerdots -com els altres cristians-, volem estar estretament units en totes les circumstàncies. I seguiu resant per les meves intencions, que no tenen altre fi que el millor servei a l'Església i a les ànimes; em sento molt unit a tots, i necessito que em sostingueu quotidianament.

Em ve a la ment que també es compleix en aquest mes un nou aniversari de quan el nostre Pare va

trobar la rosa de Rialb. A la Mare de Déu li demano que ens doni forces per a la travessia que totes i tots hem de realitzar fins a arribar al Cel. I encomanem als fidels de la Prelatura que rebran l'ordenació diaconal el proper dia 13.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

Xavier

Roma, 1 de novembre de 2010

[1] Ap 7, 9-10

[2] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 9-IV-1974

[3] Sant Josepmaria, *Homilia Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972

[4] Concili Vaticà II, Const. Dogmàtica *Lumen gentium*, n. 6

[5] 1 Pe 2, 4-5

[6] Cf. 1 Tm 3, 15

[7] Sant Josepmaria, *Homilia Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972

[8] 1 Cor 3, 10-13

[9] Ibíd., 16

[10] Missal Romà, Prefaci I de la dedicació d'una església

[11] Benet XVI, Discurs, 18-VII-2008

[12] Cf. Mt 25, 20-23

[13] Benet XVI, *Homilia en la dedicació d'un altar*, 19-VII-2008

[14] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 27-X-1974

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-
novembre-2010/](https://opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-novembre-2010/) (21/03/2026)